

עפ"א 60464/01/22 - מירן לוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"א 60464-01-22 לוי נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת אוסילה אבו-אסעד

המערערת מירן לוי

נגד

המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

ערעור על פסק הדין של בית משפט השלום בטבריה (כב' סגן הנשיא, השופט ניר מישורי לב טוב) מיום 24.12.21 בתק"ח 24268-09-21.

רקע להליך:

1. כנגד המערערת הוגש כתב אישום המייחס לה אי עטיית מסיכה, עבירה לפי סעיפים 20ג(4) ו- 30 ד(ב)(3) לפקודת בריאות העם ולפי תקנה 3ה(א) לצו בריאות העם (נגיף הקורונה החדש) (בידוד בית והוראות שונות) (הוראת שעה), תש"ף-2020.
2. לפי כתב האישום, ביום 3.2.2021 בסמוך לשעה 16:31 נראתה המערערת ברחוב טבור הארץ בעיר טבריה מבלי שעטתה מסיכה על פניה.

ההליך בבית משפט קמא:

3. המערערת ביקשה להישפט, וביום 24.12.21 קיים בית משפט קמא דיון בעניינה. המערערת הודיעה בפתח הדיון כי אינה מוכנה למסור מסמכים רפואיים לתביעה, הגם כי יש לה פטור רפואי. עוד הודיעה לבית משפט קמא, כי לא תציג את האישור הרפואי גם לבית המשפט, והכל בהתאם לחוק הגנת הפרטיות וחיסיון רפואי. כך אף לאחר שבית המשפט קמא הסביר, כי כל ראיה שתציג תירשם כמוצג בתיק ותישאר בתיק בית המשפט.

המערערת הודתה כי במועד הנקוב בכתב האישום, כמפורט לעיל, הייתה בלי מסיכה.

4. על יסוד הודאתה דלעיל נתן בית המשפט קמא את הכרעת דינו שבמסגרתה הרשיע את המערערת בביצוע העבירות מושא כתב האישום. נפסק, כי הוסבר למערערת מספר פעמים בדבר זכותה להציג מסמכים רפואיים שיתמכו בטענתה, שניתנה בעל פה בלבד, לעניין פטור מעטיית מסיכה בעקבות מצב רפואי ובשל מגבלה רפואית ממשית. עוד הדגיש בית המשפט, כי הוסבר למערערת, כי ככל שתציג מסמכים רפואיים - אלה יהוו ראיה בתיק בית המשפט. נוכח סירוב המערערת למסור מסמכים רפואיים, ובהעדר כל ראיה אובייקטיבית

אחרת לקושי רפואי ממשי, תוך שהמערערת נמנעת במודע להציג ראיות מטעמה אשר עשויות להיות בהישג ידה ו/או מצויות בידה, מצא בית משפט קמא כי ההגנה הקבועה בתקנות אינה עומדת לזכות המערערת, ונוכח הודאתה, כאמור, הרשיע אותה בדין.

5. לאחר הרשעתה נשמעו טענות הצדדים לעונש. ב"כ המשיבה ביקשה להטיל על המערערת את סכום הקנס המקורי. המערערת ביקשה מנגד להתחשב בה, שכן הינה גרושה ולה שלושה ילדים קטנים ובכלל זאת תינוקת ואינה מקבלת דמי מזונות. עוד טענה כי היא משתכרת מעבודה כ- 2,000 ₪, מקבלת מזונות (כפי הנראה מהמל"ל - א.א.א) בגובה של כ- 2,000 ₪ ואין לה חובות כי אין לה אשראי.

6. לאחר שמיעת הטיעונים, גזר בית משפט קמא על המערערת את הקנס המקורי בסך 250 ש"ח, תוך פריסתו ל- 5 תשלומים, הראשון ב- 1.4.22, וזאת לאחר שקבע כי בעניינה של המערערת קיימות נסיבות המצדיקות סטייה ממתחם העונש ההולם לקולא.

הטענות בהליך הערעור:

7. המערערת מצאה לנכון לערער על פסק הדין קמא.

8. בהודעת הערעור העלתה המערערת טענות כנגד השוטרים שרשמו את הודעת הקנס, ובין היתר טענה כי התבקשה למסור מספר תעודת זהות רק לצורך זיהוי. עוד טענה כי שר הבריאות הסביר שלא חלה חובה להציג אישור כאשר יש פטור מעטיית מסיכה. לכן הסכימה להציג את האישור הרפואי שלה בפני בית משפט קמא, אך לא הסכימה כי האישור יתווק בתיק בית המשפט. בסופו של יום בית משפט קמא לא ראה את האישור. כן שבה וטענה כי דרישת בית המשפט קמא מנוגדת לחוק הגנת הפרטיות. לעמדתה בית משפט קמא עשה שימוש בסמכות שלא כדין כאשר התנה את הכנסת האישור הרפואי שלה בביטול הקנס. כן טענה, כי לא קיים שום חוק שמסוגל לבטל את חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. המערערת צירפה מכתב מאת עו"ד נועה שר ממשד הבריאות מיום 28.11.21, המופנה אל מנהלת פניות הציבור באגודה לזכויות האזרח, ובו הסבר ביחס לסעיף 3(ב)(2) לצו בריאות העם (נגיף קורונה החדש) (בידוד בית והוראות שונות) (הוראת שעה), התש"ף-2020. מצוין שם כי:

"נוסח הצו אינו קובע את אופן הוכחת הפטור, ומבקש הפטור יכול להראות כי התנאים הקבועים בסעיף מתקיימים לגביה באופן שיבחר - בין אם בדרך של הצגת אישור ובין אם בדרך אחרת. נציין, כי הצו אינו קובע הגבלות לעניין סוג האישור ואינו מחייב הצגת מסמך רפואי או מידע אישי".

משכך ביקשה לקבל את ערעורה, ואף לפצותה בגין עוגמת נפש וטרחה.

9. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור, וטענה כי לא ניתן בשלב זה להעלות טענות חדשות שעניינן ממצאי מהימנות. עוד טענה כי עד היום לא הציגה המערערת אישור רפואי, וכעת בשלב הערעור לא ניתן להציג ראיות חדשות. המשיבה הציגה פסיקה ענפה ביחס לעטיית מסכות ואישורים רפואיים, ובהן טענות דומות. אשר לגובה הקנס, המשיבה ביקשה להותירו על כנו, והסבה תשומת הלב כי המערערת לא החלה בתשלום הקנס למרות שלא ביקשה עיכוב ביצוע.

דין והכרעה:

10. ביום 4.4.21 התקיים בפני דין בערעור שבמהלכו פרסו הצדדים טענותיהם כאמור.

11. לאחר ששמעתי טענות הצדדים, שוכנעתי כי דין הערעור להידחות.

12. אין חולק כי המערערת לא עטתה מסיכה כנדרש וכמתחייב על פי החוק. עם זאת, לטענתה עקב מצב רפואי היא חוסה תחת החריג הקיים בסעיף 3(ב)(2) לצו בריאות העם (נגיף קורונה החדש) (בידוד בית והוראות שונות) (הוראת שעה), התש"ף-2020, הפוסט מעטיית מסיכה אדם, שעקב מוגבלותו הרפואית (בין היתר) מתקשה באופן משמעותי לכסות את פיו ואפו.

13. המערערת לא פירטה בפני בית משפט קמא, ואף לא בפניי, מה הוא סוג מוגבלותה הרפואית הנטענת, ואשר בעקבותיה הינה מתקשה באופן משמעותי או נמנע ממנה כיסוי הפה והאף באמצעות מסיכה, וכפי טענתה, אלא טענה באופן כללי בדבר 'בעיה רפואית'. ממילא סירבה לתמוך טענתה בדבר קושי רפואי כזה או אחר במסמך רפואי כלשהו או בדרך אחרת כלשהי.

14. יש לדחות את טענותיה של המערערת בדבר העדר חובה להציג אישור רפואי או הוכחה אחרת כלשהי, כפי שבאו לידי ביטוי, לטענתה, בעמדת משרד הבריאות ו/או על סמך חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 ו/או כנובע מענייני חסיון רפואי. ככל שתאומץ עמדת המערערת, תהפוך ההוראה בדבר עטיית מסיכה לאות מתה, וכל אדם שאינו חפץ בעטייתו יוכל לטעון בפני רשויות האכיפה, כי הינו מתקשה משמעותית בעטיית המסיכה עקב בעיה רפואית. ראו לעניין זה פרשנותה של כב' השופטת תמר שרון נתנאל, לסעיף הפטור מעטיית מסיכה במסגרת עפ"א (חי') 35334-10-21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 28.11.21):

"מאחר שההוראה איננה מפרשת כיצד יקבע אם אדם סובל מאחת המגבלות, אשר מקשה עליו לכסות את הפה ואת האף, יש לבחון, ראשית כל, מהן האפשרויות הפרשניות הסבירות לעניין זה. דומה שאין להכביר מילים מדוע אין זה סביר להסתפק בדבריו של האדם, ללא כל תימוכין שניתן לסמוך עליהם, שהרי פרשנות כזו תפתח פתח לכל אחד לטעון שהוא מתקשה באופן משמעותי בעטיית המסיכה בשל מגבלה ובכך תאווין ההוראה הפלילית ולא יהיה ניתן לאכוף אותה ולא תוגשם תכליתה של החובה לעטות מסיכה (כנדרש בסעיף 20ג(4) לפקודה). לכן, פרשנות זו איננה יכולה להתקבל."

15. אף זאת, בענייננו המערערת לא טענה בדבר קושי משמעותי לעטיית מסיכה, אלא העלתה טענה בעלמא בדבר 'קושי רפואי', וכאמור אף לא פרטה מה הוא הקושי.

16. כך גם חרף ניסיונות חוזרים ונשנים של בית משפט קמא להסביר למערערת, כי עליה להציג אישור רפואי עליו היא מתבססת בטענותיה לקושי רפואי, סירבה להציגו. משסירבה המערערת להציג, ולו ראשית ראייה, אין כל תשתית ראייתית בדבר קיומו של קושי רפואי נטען, ואין למערערת להלין אלא על עצמה. למען הסר ספק, ככל שהמערערת היתה מציגה אישור רפואי, אליו היה צורך להתייחס בפסק הדין קמא או בפסק דין זה, נראה כי לא היתה מניעה להורות על מחיקת פרטים מזהים של המערערת מפסק הדין (וראו לדוגמה פסה"ד לעיל וכן עפ"א (חי') 58173-07-21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.10.21)).

17. בנסיבות העניין לא ראיתי הצדקה לקבלת טענותיה הנוספות של המערערת בדבר מרמה מצד השוטרת שרשמה את הדו"ח. זאת הן בשל העבודה שטענה זו לא נטענה על ידי המערערת במסגרת ההליך שהתנהל בבית המשפט קמא, ומכל מקום, הטענה נשללה על ידי ב"כ המשיבה שהצהירה במהלך הדיון שהתקיים לפני בערעורה של המערערת כי צפתה במצלמות הגוף של השוטרים ולא מצאה תימוכין לטענתה האמורה של המערערת.

18. באשר לגזר הדין, בית המשפט גזר על המערערת לשלם את הקנס המקורי ולא מעבר לכך, וממילא, מלבד טענות כלליות ולא מוכחות לעניין מצב כלכלי קשה של המערערת, לא הועלו על ידי המערערת טענות כלשהן בהקשר זה במסגרת הערעור.

סוף דבר:

19. על יסוד כל המקובץ הריני מורה על דחיית הערעור.

20. המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, ד' ניסן תשפ"ב, 05 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.